

frem, erkjendt, at de ikke ligge saa langt borte fra denne Lovs Gjenstand, at de ikke i Overeensstemmelse med Grundloven kunne nøies med de to Behandlinger, der staae tilbage, og ligesverfor denne Afgjørelse af Formanden maa selvfølgelig enhver Tvivl bortfalde; men ved Siden af Overholdelsen af Lovens Bogstav er der en anden Overholdelse af Lovens Aand, og jeg henstiller til de ærede Medlemmer, om det virkelig kan siges med Føie, at disse Spørgsmaal faae den Række af Behandlinger, der er foreskrevet for alle vore Afgjørelser, dersom vi nu ved anden Behandling af en Pønningsslov — vendt tilbage til os efter mange Gange at have været her forud — optage dem i denne. Mig forekommer det, at der i denne Henseende er begaaet en stor Feil. Dersom Tanken bringes frem i hvilken som helst anden Form, i Form af en Forespørgsel, i Form af en Indstilling til Beslutning, i Form af et Andragende, i Form af et Lovforslag, skal jeg med største Glæde gaae ind paa en Prøvelse deraf i Udvalg, udenfor Udvalg, eller hvorledes man vil. Men jeg siger: denne Sag, denne Pønningsslov bør ikke, paa sin Vandring nu behæftes med en Byrde, der vil forhindre den fra at kunne virkelig gjenneføres. Det maa dog erindres, at foruden vor Interesse i denne Sag, vort Dnske om at bringe forskellige Spørgsmaal under Forhandling, staaer der en anden berettiget Interesse, som henvender sig til Nøgisdagens Villighed og kræver en endelig Afgjørelse af dette Spørgsmaal; jeg figter til samtlige de Embedsmænd, hvis Pønningssforhold behandles i denne Lov. Disse Embedsmænd har man nu 5—6 Gange efter hinanden behandlet, som Tantalus blev behandlet i Underverdenen; man har holdt dem denne Pønningsslov for Dinene den ene Gang efter den anden, og Sessjon efter Sessjon have de maattet troe, at nu skulde de have den, og saa er der bestandig skeet Et eller Andet, som har gjort, at den er svunden bort, og at Sagen er bleven udsat til næste Sessjon. Det er ikke rigtigt ligesverfor de talrige Embeds- og Bestillingsmænd, som her omhandles, saaledes at styde Ordningen af deres Forhold ud det ene Aar efter det andet, og allermindst er det rigtigt at

gjøre det til Bedste for Tanker, som ere dukkede op næsten tilfældig i det sidste Dieblif. Havde det ikke været rigtigt, navnlig for de nyvalgte Medlemmer, for hvilke et æret Medlem (H. C. D. Müller) forte Ordet paa en Maade, som vistnok ikke alle de nyvalgte Medlemmer ville vedkjende sig — havde det ikke været rigtigt, at vi til 1ste Behandling havde faaet idetmindste en Anelse om, at saadanne Tanker skulde puttes ind i denne Lov? Havde det ikke været naturligt, at de nyvalgte Medlemmer, hvem denne Sag laa saa varmt, saa inderligt paa Hjerte, havde ladet os forstaae, hvilke Spørgsmaal de vilde bringe i Forbindelse med denne Sag? Hvorfor taug de ærede Medlemmer? Hvorfor gjorde de ikke dengang de Betragtninger gjældende, som de nu ere komne frem med? Hvorfor har ikke idetmindste det ærede Medlem selv, som har stillet nogle Undringssforslag, der ere temmelig forbausende, taget Ordet under 1ste Behandling og givet os en Forestilling om, at vi fra ham kunde vente Henstillinger om en betydelig Forøgelse af Docenttallet ved det theologiske og det juridisk-statsvidenskabelige Faacultet, om at der skulde være et quindeligt Seminarium, at der skulde være en Samvirkenscomitee mellem Bibliothekerne osv.? Det ærede Medlem har virkelig mindst af Alle Ret til at tale om dem, hvis Mund bliver bunden, hvis man ikke gaaer ind paa at sende Loven i Udvalg — hvad enten han nu maatte komme ind i dette eller ei — thi han har havt Leilighed til ved 1ste Behandling at udtale sine Anskuelser, men han har da sat sit Ejs under en Skjeppe; under denne Skjeppe forekommer det mig forresten passende at kunne blive staaende, jeg føler ikke Trang til at sætte det i et Udvalgs Høststage til at sfinne for Menneffene. — Det er min Overbeviisning, at dersom der nedsettes et Udvalg, vil dette Udvalg komme ind paa Behandlingen af Skolevesenet, af Seminarievesenet, af Underviisningsvesenet i Almindelighed, og dermed vil denne Pønningsslov blive qvælt, nagtet den paa den ene Side medfører væsentlig Fordeel for Statskassen og paa den anden Side indeholder for de paagjældende Embedsmænd en Ordning af deres Vilkaar, som de nu i en Række af Aar have tæn-